



Ανακοίνωση



Η πρόσφατη συμφωνία για την μερική οριοθέτηση ΑΟΖ της Ελλάδας με την Αίγυπτο δίνει την δυνατότητα στον ελληνικό λαό να βγάλει συμπεράσματα σχετικά με την στάση όλων των πολιτικών δυνάμεων. Βασική επιδίωξη του αστικού πολιτικού συστήματος αποτελεί η **διαμόρφωση «εθνικού μετώπου» για την αποδοχή και συστράτευση του λαού στην υποστήριξη των επιθετικών διεκδικήσεων της ελληνικής αστικής τάξης** στην απόσπαση μεγαλύτερου κομματιού από την λεία των ενεργειακών πηγών και δρόμων στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο, πάντα στο πλαίσιο των συμφερόντων των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των πολυεθνικών.

Με την «εθνική συναίνεση» στο όνομα των «κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας» **η κυβέρνηση της ΝΔ απολαμβάνει συμπολίτευση (και όχι αντιπολίτευση)** στη μυστική ή φανερή, διπλωματική ή στρατιωτική, άμεση ή έμμεση διαπραγμάτευση που διεξάγει με τις αστικές τάξεις της περιοχής και τα ιμπεριαλιστικά μπλοκ.

Από την άποψη αυτή έχει μεγάλο ενδιαφέρον να δούμε τις θέσεις βασικών πολιτικών δυνάμεων μετά την ανακοίνωση της συμφωνίας για μερική οριοθέτηση ΑΟΖ της κυβέρνησης ΝΔ με το καθεστώς Σίσι της Αιγύπτου, **το δικτατορικό χαρακτήρα του οποίου όλοι ξεχνούν!**

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** με την ανακοίνωσή του υποστηρίζει ότι η συμφωνία με την Αίγυπτο «δημιουργεί επικίνδυνα προηγούμενα για τις εθνικές μας θέσεις. Ειδικά δε καθώς η Ελλάδα έχει στη διάθεσή της τη δυνατότητα επέκτασης των χωρικών υδάτων νοτίως και ανατολικά της Κρήτης και διεκδίκησης ισχυρών ευρωπαϊκών κυρώσεων έναντι της παραβίασης της ελληνικής υφαλοκρηπίδας». Και συνεχίζει: «Αντ' αυτού, με τη Συμφωνία που υπεγράφη, η Κυβέρνηση βιάστηκε να αποδεχθεί μειωμένη επήρεια για την Κρήτη, το μεγαλύτερο νησί του Αιγαίου, αλλά και να κάνει αποδεκτή τη μερική οριοθέτηση της ΑΟΖ της Ρόδου». Δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ, πλήρως ενταγμένος στην εθνική αστική γραμμή, **υπερθεματίζει σε «διεκδικήσεις» και επιθετικές ενέργειες**, ακόμα και από τη θέση της αντιπολίτευσης.

Το **ΚΙΝΑΛ** λέει στην ανακοίνωσή του: «Η μερική συμφωνία (σ.σ. με την Αίγυπτο) ενώ διεμβολίζει το παράνομο Τουρκολιβυκό μνημόνιο, μπορεί να περιπλέκει τα θέματα οριοθέτησης στις ζώνες που επιλέχθηκαν να παραμείνουν εκτός της Ελληνο-Αιγυπτιακής συμφωνίας».

Η ακροδεξιά «**Ελληνική Λύση**» γράφει: «Αν υπογράφεις συμφωνία με την οποία απεμπολείς τα κυριαρχικά δικαιώματα των νησιών σου, κατά 10% για την Κρήτη, 50% για τη Ρόδο και εξαφανίζεις πλήρως το Καστελλόριζο κατά τα πρότυπα του “κείται μακράν”, δεν καταγράφεις “επιτυχία” αλλά εθνική μειοδοσία τύπου Πρεσπών. Αποκόπεις, δε, την ελληνική από την κυπριακή ΑΟΖ, παίζοντας το παιχνίδι της Τουρκίας».

Τι λέει το **ΚΚΕ** στην ανακοίνωσή του;

«..Πίσω από τα μεγάλα λόγια περί “ιστορικής συμφωνίας” καιροφυλακτεί ο κίνδυνος ενός οδυνηρού συμβιβασμού σε βάρος κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας. Ο ισχυρισμός ότι η συμφωνία με την Αίγυπτο ακυρώνει το απαράδεκτο τουρκο-λιβυκό μνημόνιο επιχειρεί να

απλοποιήσει μια πολύ σύνθετη κατάσταση, που χαρακτηρίζεται από διασταυρούμενους ανταγωνισμούς, που πυροδοτούν την τουρκική επιθετικότητα και τις εντάσεις στην περιοχή. Η κυβέρνηση καλείται να απαντήσει :

- Έχει υπογράψει συμφωνία μερικής οριοθέτησης της ΑΟΖ με την Αίγυπτο που πετάει έξω το Καστελόριζο, το οποίο έχει δικαιώματα στις θαλάσσιες ζώνες, όπως οι ηπειρωτικές ακτές;
- Στη Συμφωνία συμπεριλαμβάνεται η Ρόδος και τα άλλα νησιά του Δωδεκανησιακού συμπλέγματος και με τι επήρεια;
- Τι επήρεια έχει συμφωνηθεί για την Κρήτη;

Το ΚΚΕ εκφράζει τις έντονες ανησυχίες του ότι και η συμφωνία Ελλάδας-Αιγύπτου είναι ενταγμένη στις γενικότερες επιδιώξεις των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ και ανοίγει το δρόμο της συνεκμετάλλευσης του Αιγαίου και θαλάσσιων ζωνών ανατολικά του 28ου Μεσημβρινού, με την Τουρκία, με ή χωρίς το δικαστήριο της Χάγης».

Τι διαφορετικό λέει η ανακοίνωση του ΚΚΕ σε αυτό το θέμα από τον ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΙΝΑΛ και την «Ελληνική Λύση»; Η αντιιμπεριαλιστική ρητορική στη δεδομένη στιγμή γίνεται άλλοθι για να καλυφθεί η πλήρης συμφωνία με τις πιο επιθετικές διεκδικήσεις της ελληνικής αστικής τάξης, τη στιγμή μάλιστα που αποκαλύπτεται κάλπικο το περιτύλιγμα των επιθετικών σχεδίων ως δήθεν «εφαρμογή των αρχών του διεθνούς δικαίου».

Η στάση αυτή δεν αποτελεί «αντιπολίτευση» στη ΝΔ και την αστική γραμμή, αλλά συμπλήρωμά της. Η κυβέρνηση και η αστική τάξη έχει συμφέρον στην διαπραγμάτευση που διεξάγει να υπάρχει μια εσωτερική «πίεση» από τη σκοπιά των «εθνικών συμφερόντων» και των «κυριαρχικών δικαιωμάτων», η οποία να μπορεί να γίνει διαπραγματευτικό χαρτί.

Την «αυτοκρατορική» επιθετικότητα της αστικής τάξης της Τουρκίας την πληρώνει ήδη ο τούρκικος λαός με αίμα στις εισβολές στην Συρία, το Ιράκ και τις κουρδικές περιοχές και με οικονομική δυστυχία και ολοκληρωτισμό στο εσωτερικό τη χώρας.

Όμως η καταγγελία του βάρβαρου καθεστώτος Ερντογάν είναι το «εύκολο» στην Ελλάδα, όπου όλα τα αστικά φερέφωνα μιλούν για την επιθετικότητα αυτή κρύβοντας και ενισχύοντας την επιθετικότητα της «δικής μας» αστικής τάξης. **Η αναγκαία καταγγελία του καθεστώτος Ερντογάν από την Αριστερά προϋποθέτει πλήρη ρήξη ακριβώς με αυτές τις αστικές επιδιώξεις,** συνολική αντιπαράθεση με το κεφάλαιο σε Ελλάδα, Τουρκία και συνολικά. Αλλιώς αντικειμενικά ενισχύονται οι εγχώριοι αστικοί τυχοδιωκτισμοί, ιδιαίτερα όταν, όπως στην περίπτωση του ΚΚΕ, ιεραρχείται η εναντίωση στη «συνεκμετάλλευση των ενεργειακών πηγών στην ΝΑ Μεσόγειο», όχι φυσικά σαν πάλη ενάντια στις καταστροφικές αυτές εξορύξεις, αλλά, στην πράξη, σαν **διεκδίκηση μονομερούς εκμετάλλευσης τους από την ελληνική ολιγαρχία (πάντα υπό τον έλεγχο των πολυεθνικών).**

Όπως στην περίοδο του «Μακεδονικού» η αντιπολίτευση που αναδείκνυε τον «*αλυτρωτισμό των Σκοπίων*» ήταν όπλο στην «*εθνική διαπραγμάτευση*» για λογαριασμό του NATO και της ελληνικής αστικής τάξης των Τσίπρα-Κοτζιά, έτσι και στην ιστορία του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού η αντιπολίτευση τύπου «*βυθίσατε το Χόρα*» του Α Παπανδρέου βοήθησε την κυβέρνηση Κ. Καραμανλή, έτσι και τώρα **η πίεση υπέρ των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» στις διεθνείς θάλασσες δεν αποτελεί εμπόδιο αλλά «ατού» για την κυβέρνηση της ΝΔ.**

Στο μέτρο δε που μπορεί να πλήξει την κυβέρνηση αυτό θα γίνει από «δεξιά» σε όφελος της ακροδεξιάς και όχι της Αριστεράς, όπως έγινε και στο «Μακεδονικό»

Αντίθετα, μια ταξική διεθνιστική γραμμή της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς πρέπει να έχει σαν βασικά στοιχεία:

Πρώτα απ' όλα την αποκάλυψη των επιθετικών και άδικων διεκδικήσεων από την πλευρά όλων των αστικών τάξεων της περιοχής, συμπεριλαμβανομένης και της ελληνικής, και όχι να αναμασάει σε μια «συνεπή εκδοχή» τα επιχειρήματα και τις διεκδικήσεις της, όπως κάνει το ΚΚΕ.

Δεύτερο, να αποκαλύπτει πως αυτά τα συμφέροντα εκπροσωπούν και διαπλέκονται με την διαμάχη των πολυεθνικών και των ιμπεριαλιστικών κέντρων.

Τρίτο, να καλλιεργεί την συνολική αντίθεση των λαών απέναντι σε αυτούς τους ανταγωνισμούς προβάλλοντας το διεθνιστικό σύνθημα «δεν πολεμάμε για τα πετρέλαια τους και τις ΑΟΖ, πολεμάμε για την ειρήνη των λαών και τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα», αντί για το σύνθημα «πολεμάμε για τα πετρέλαια, τις ΑΟΖ και τα κυριαρχικά δικαιώματα», στο οποίο στην πράξη μεταφράζεται η γραμμή του ΚΚΕ. Τηρώντας τις αναλογίες η γραμμή του Περισσού αποτελεί παραλλαγή του «σοσιαλσωβινιστικού» συνθήματος για την «υπεράσπιση της πατρίδας» στον Α' παγκόσμιο πόλεμο.

Τέταρτο, πάνω σε αυτή την βάση να αναπτύσσει τη διεθνιστική, φιλειρηνική και αντιιμπεριαλιστική πάλη των λαών.

Πέμπτο, να είναι ριζικά αντίθετη στις εξορύξεις υδρογονανθράκων και στους ενεργειακούς δρόμους στις θάλασσες της ΝΑ Μεσογείου, που προωθούν αστικές τάξεις, ιμπεριαλιστικά μπλοκ και πολυεθνικές.

Έκτο, με βάση όλα αυτά να αρθρώνει αντιπολεμικές πολιτικές διεκδικήσεις μέσα στο μαζικό κίνημα και την πολιτική πάλη, όπως ανατροπή εξοπλιστικών προγραμμάτων, λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες, έξω από το ΝΑΤΟ, απομάκρυνση αμερικανικών βάσεων, καμία αλλαγή χερσαίων ή θαλάσσιων συνόρων μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, διεκδίκηση των δικαιωμάτων των στρατευμένων, ανθρώπινη ζωή και ελεύθερη μετακίνηση των προσφύγων πολέμων και φτώχειας.

Απ' αυτές τις θέσεις η αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική Αριστερά υπερασπίζεται τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα και αντιτάσσεται συνολικά στην αστική στρατηγική και στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς. Σε αυτή την κατεύθυνση συμβάλλουν με τις θέσεις τους το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Την ίδια ώρα η ρεφορμιστική αριστερά «αντιπολιτεύεται» την κυβέρνηση και την αστική τάξη γιατί δεν επιτυγχάνουν το σύνολο των μεγαλοϊδεατικών τους φιλοδοξιών στη ΝΑ Μεσόγειο...